

Fiiggetlen Hajduság

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Hajduszoboszló, Rákóczy ut
36. szám alatt, ahová a lapra
vonatkozó összes levelezések és
minden közlemények intézendők.

Politikai, társadalmi és közgazdasági hetilap.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
halmaji BOR JÁNOS.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ára: Egynegyed évre
2 pengő. Vidéki előfizetőknek
2 pengő 50 fillér. — Lapzártá
szombaton délelőtt 10 órakor.

Hirdetések olcsó díjszabás mellett felvételnek: Kovács Kálmán „Bocskay“-könyvnyomdájában, Hajduszoboszló, Fötér.

Ujra együtt.

Ilyen örömteljes, boldog napokat, mint a mostaniak, két évtizede nem élt át a magyarság. Az elmúlt hét a visszacsatolt magyarok Felvidék felszabadításának, a csonkahazabeli és most visszatérő magyarság nagy ölelkezésének, kiáradó szeretetének, könnyes boldogságának hete volt. A közel négymilliónyi rabtságban tartott magyarból egymillió hazatért. Ujra együtt van velünk, újra az ezeréves magyar haza határain belül él Kassa, Komárom, Rozsnyó, Beregszász, Rimaszombat, Ungvár, Munkács, Léva, Érsekújvár, Losonc és még több magyar város és több száz község. A négy millióból csak egy millió magyar tért most vissza, mégis nagy az örömünk, mert ez a tény megerősítette azt a soha nem csüggedő hitünket, hogy az igazság érvényesülésével minden magyar visszakerül. A baráti német és olasz hatalmaktól kiindult és uralomra jutó új európai szellem nemcsak ezt az egymillió magyart adta vissza az ősi hazának, hanem megjavítja a többi elszakított magyar helyzetét és erősíti bennük a reményt és kitartást, hogy az ő számukra is elkövetkezik a feltámadás.

Mikor e sorokat írjuk, még nem fejeződtek be Horthy Miklós kormányzó kassai bevonulásának felemelő ünnepei, amelyeknek órájában az egész országban néhány percre megállt a munka, megálltak a közlekedési eszközök is, hogy lélekben egyszerre, együtt ünnepelje az ország a magyarok Felvidék visszatérésének megkoronázásaként újból magyarrá lett Kassát, a nagy fejedelem nyugóhelyét. Határtalan örömmel köszöntjük a visszatérteket, meghajtjuk előttük a nemzet elismerésének lobogóját. Az elnyomatás és üldöztetés nemhogy megtörte volna őket, hanem ellenkezően megerősítette magyarságukban, úgyhogy áldozatos hazaszeretetet tanulhatunk tőlük. Csodálatos, hogy a nemzetiszinü zászlók-

nak, jelvényeknek milyen tömeget rejtegettek husz éven át, minden veszély ellenére is és egy kicsit restelhetjük magunkat, hogy mennyire jobban megbecsülték és viselték őket az ősi tradíciókat őrző magyar ruhát, mint mi, Tanuljunk tőlük ezen a téren is. A felvidéki magyarságnak a komáromi bevonulás napjainak pillanatában a kormányzó fejezte ki a nemzet háláját. Az államfő, akit a miniszterelnök köszöntésében úgy aposztrofált, hogy országmentőből országgyarapító, szabadító lett, az örömkönyves történelmi ünnepségen e szavakkal köszöntötte a Felvidék magyar népét: „Hozom hazatérő testvéreinknek az egész magyarságszeretetét... Köszönöm a város falai közül a Felvidék hűségét, szeretetét, kitartását és kiváló vezéreinek a feltámadásba vetett rendíthetetlen hitét. Rég várt örömmel ez a mai nap igazságunk győzelmének, amelyben fanatikusan hinni és törhetetlenül bizni egy pillanatig meg nem szüntem“.

A felvidéki magyarság vezetőit, képviselőit a magyar felsőház és képviselőház együttes határozatával meghívják a magyar országgyűlésbe. Így a törvényhozás tagjai lesznek és továbbra is képviselik népüket azok, akik a cseh uralommal szemben is bátran harcoltak értük, névszerint Jaross Andor, Szüllő Géza, Holota János, Korláth Endre, Porubszky Géza, Füssy Kálmán, Pajor Miklós, Szilassy Béla, Turcsányi Imre, Güller János, Gürtler Dénes, Ortutay Jenő, Salkovszky Jenő, Virágh Béla és Vozáry Aladár. Eszterházy János gróf ottmaradt a határokon túl hagyott magyarok vezetésére, reménységünk továbbélesztésére.

A felszabadult és a régi magyar területen vége-hossza nem szakadó lelkesedés tüze csapott fel a képviselőház történelmi ülésén is, amelyen a miniszterelnök benyújtotta a Felvidék visszacsatolásáról szóló törvényjavaslatot. A házelnök nemesveretű szavaiban megállapította, hogy a Trianon-

ban elevenen eltemetett magyarság koporsófedele felpattant és a nemzet egyik része éppen Halottak napján feltámadt. Az igazság földrengése kidobta az ősi magyar rögből a Trianonban faragott bitoló határkövek egész sorát s milliónyi, magyarrabbá acélosodott magyart ölelünk most keblünkbe. Nem hiába hordoztuk körül az országban Szent István eszterdejében a nagy király soha el nem porladó jobbát: hálás nemzetére áldást hozott. A képviselőház, miként az egész ország népe, lelkesülten ünnepelte az országgyarapító kormányzót, a Felvidék egy részéhez segítő Hitlert, Mussolinit, követelte a közös magyar-lengyel határt és a Himnusz hangjai után az országházában is felhangzott a követelés: Mindent vissza!...

A kisebbségi kérdés végleges megoldása.

„Hiszek egy Istenben“ — hangzik fel e hazában közel két évtizede minden magyar megmozduláson Papp-Váry Elemérné nemzeti imája. Szent áhitattal, átszellemült érzéssel énekeljük a magasztos dallamot nemzeti ünnepeinken s Istenben és a magyar feltámadásba vetett rendíthetetlen hittel mondjuk el összejöveteleinken, gyűléseinken, iskoláinkban mindenütt, ahol magyarok gyűlünk össze.

Mindnyájan azzal az erős meggyőződéssel morzsoljuk el napi imáinkkal a magyar Hiszekegyet, hogy az igazságnak győznie kell. Ebben a hitében a legkisebb magyartól fel az ország kormányzójáig egybeforrt a magyarság.

A magyar feltámadásba vetett erős hitünk a magyarok Istenének segítségével, a velünk őszinte baráti viszonyban levő nagyhatalmak támogatása és a magyar kormány szívesen kitartó fáradságtalan diplomáciai munkája révén megértük azt, hogy egy millió magyar testvér visszajött az anyaország kebelére. Új ősi magyar városok szintisza magyar falvak tartoznak újból Magyarországhoz. Felszabadultak. Véget ért husz évi megaláztatása azoknak, akik idegen uralom alatt is kemény magyarok maradtak. Becsület dolga volt, hogy megmaradjanak magyarságuk mellett — mondotta a kormányzó —

amidőn a nemzeti hadsereg élén Komáromba bevonult. És a Felvidék magyar népe kitarott magyar becsületében. Rendületlenül hitt a feltámadásban, a magyar igazság győzelmében, amelyben a kormányzó szavaival élve, fanatikusan hinni és törhetetlenül bizni egy pillanatig sem szüntünk meg.

Köszöntjük a magyar emlékektől megszentelt városokat és falvakat, szívünkbe zárjuk lakóit, tárt karokkal fogadjuk őket. Érezzék itthon magukat a magyar hazában, Szent István birodalmában, amelynek magyar népe és vezetői mindent megtesznek, hogy az öröm, a boldogság gyönyörű napjai után megtalálják azt, amire husz éve nem hiába vártak, amibe bizva talán magyarabb magyarok maradtak, mint sokan azok közül, akik nem érezték az elnyomatást, akikre nem nehezedett rá a megsemmisíteni akaró idegen fajok uralma. Legyenek a visszatértek az ezer éves hazában olyan kemény, a magyarság érdekében önzetlenül, lelkesen dolgozó magyarok, mint amilyen érzésekkel hozzánk vágyódtak az elmúlt husz év alatt!

Imrédy Béla miniszterelnök egyik legutóbbi beszédében a visszatérő szlovák, ruszin és német nemzetiségekről szólva szeretettel köszöntötte őket is s hangoztatta, hogy a visszatérők nemzeti érzelmeit tiszteletben tartjuk. Az egész ország felfogását tükrözi vissza a miniszterelnök kijelentése. Magyarország mindig megértéssel viseltetett a kisebbségekkel szemben s most is — mint ahogy a miniszterelnök leszögezte álláspontját ebben a kérdésben — lehetővé tesszük számukra, hogy hűséges, becsületes állampolgárai legyenek a magyar hazának, megoszthassák velünk örömeinket és gondjainkat.

A miniszterelnöktől nem is vár más felfogást az ország közvéleménye. Kijelentése összhangban van Magyarország eddigi kisebbségi politikájával, amelynek irányelve, hogy az ország nemzetiségei ugyanolyan jogokat élvezzenek, mint a magyarok. Nem érzik, hogy idegen uralom nehezede rájuk, mert polgári és politikai jogukat korlátozás nélkül gyakorolhatják, iskoláikban, templomaikban, társadalmi összejöveteleiken szabadon ápolhatják nemzeti kulturájukat és számarányukon felül is elhelyezkedhetnek a közhivatalokban. Az állami, megyei és községi életben csak egyetlen korlátozásnak vannak alávetve, mint az állam bármelyik polgára és ez a tehetség. Magyarországon most sem számít, mint ahogy a háború előtti nagy Magyarországon sem számított, hogy ki milyen nyelven imádják

Istenét, itt egyedül a rátermettség biztosítja az érvényesülést.

Ezzel a jól bevált rendszerrel értük el azt, hogy nemzetiségeink megelégedett, békés polgárai az országnak, Magyarországot mindnyájan hazájuknak tekintik, kivesszük részüket a nagy nemzetépítő munkából és velünk együtt vállvetve küzdenek a teljes magyar feltámadásért.

A miniszterelnök igen helyesen tártá fel rövid kijelentésében a kisebbségi kérdést. Ezuttal is megtalálta azt a hangot, amely Magyarország iránt is továbbra is kedvező atmoszférát teremt a külföldön s kisebbségeinkkel való bánásmóddunk, azok helyzete, gazdasági és kulturális érvényesülési lehetősége mintául szolgálhat a többmillió magyar fölött uralkodó utódállamoknak.

Magyar kitartás.

Tizenkétezer négyzetkilométer területen egymillió magyar tért vissza az anyaországba. Halottak napján született meg az erről szóló határozats ennek a napnak szomorú hangulata egyszerűen örömmüjgőssé változott, amikor megérkezett hozzánk és a most már eltört régi határokon túl lakó testvéreinkhez az örömhír. Ezen a napon a trianoni béke szállott sirba s gyász helyett örömmel adjuk át az enyészettnek, mert nem békét hozott, hanem mérhetetlen és nehezen helyrehozható bajokat árasztott minden téren, amelyre bármelyik pontja vonatkozott. S hiába akarták ennek a szerencsétlen alkotásnak egyre fogyatkozó védelmezői még a legutóbbi időben is makacsul érvényben tartani a háboru utáni elfogult égyülőködő gondolkodás szüleményeit, a jobb belátás és az igazság hatalmas ereje elsöpörte Trianont. Nem lehet örökéletű, mint ahogyan egyesek gondolták

s bár a szenvedések korszakában egy-két év is igen hosszú időnek tűnik fel, a történelem évezreideihez képest aránylag rövid időszak, nem is egészen húsz esztendő elég volt ahhoz, hogy legalábbis részben végbemenjen a magyart a magyartól elválasztó határok leomlása és egymillió magyarnak hazatérése. Ennek a nagy történelmi ténynek napja, 1938. november másodikika, de a rákövetkező dicsőséges bevonulási napok is ünnepnapjaivá váltak minden magyarnak.

Nehezen várták már a felszabadulás napját az elszakított területek magyarjai, nagyon nehezen. Közel húsz esztendeje vártak erre a napra, hiszen akarattuk, sőt minden tőlük telhető eszközzel való tiltakozásuk ellenére történt elszakításuk első percétől kezdve nem adták fel a reményt, hogy, ha hosszabb idő múlva is, de ismét szabad ország szabad polgárai lesznek. S amikor elkövetkezett ez a várvárt nap, a szavak gyenge erejével csak megközelítőleg lehetett megrajzolni azt a leirhatatlan boldogságot, amely minden felszabadult magyar szívét-lelkét eltöltötte. Minden házon magyar zászló lengett, minden ablakban virág díszlett, a városok és falvak népe pedig a végtelen örömtől könnyes szemmel gyűlt össze az utcákon, hogy mindjárt a bevonulás első pillanatában köszönthesse a régen látott magyar honvédeket. Jól tudták, hogy a magyar haza nem hagyta el egy percig sem őket, értük dolgozott, az ő felszabadításokon fáradozott s most, hogy ez bekövetkezett, velünk együtt a legnagyobb hálával emlegetik Magyarországot kormányzójának nevét, aki mindig rájuk gondolt, velük törődött. De ugyanekkor mélységes köszönettel adóznak és adóznak mi is Imrédy Béla miniszterelnöknek és kormányának

kitartó, fáradhatatlan munkájukért, amelynek gyümölcse volt a mostani magyar egyesülés. S kijut a köszönet az olasz, a német és a lengyel nemzetnek és vezetőiknek is, hiszen az ő támogatásuk szintén sokat lendített a magyar ügyön.

Ezek az ünnepnapok tehát az elszakított magyarság egy része visszatér az anyaországba. Nem térhetek még mindnyájan vissza, sokan maradtak még mindig idegen uralom alatt, de ezek a testvéreink sem vesztek el az anyaország számára. Nekik türelemmel kell még egyideig várakozniuk, de mindamelllett, hogy mindig aggódva figyeljük sorsuk alakulását, nem féljük őket, hogy megfogyatkoznának magyarságukban. — Ők is épügy ki fognak tartani, mint felvidéki testvéreink és el fog jönni az az idő is — reméljük hamarosan — amikor megünnepelehetjük a többi, eddig még idegen országban élő magyarokkal való egyesülést is. Ezért dolgozunk mindnyájan s a magyar kitartás, az áldozatos magyar munka meg fogja hozni a mostaninál is nagyobb gyümölcsöt.

Komáromi emlék.

Országépítő Horthy Miklósból, országgyarapító szabadító lett, mondotta a komáromi Klapka-téren vitéz Imrédy Béla a megnagyobbodott Magyarország miniszterelnöke, amikor üdvözölte a fehér lován érkező Hadurat. És közben, a hatalmas teret megtöltő tömeg, Ó-Komárom husz évesszenvedésektől szabadult népe, boldog és önfelédtt örömmel kiáltozta a kormányzó nevét, lelkesedéssel üdvözölve Magyarországot kormányzóját.

A magyar kormányelnök komáromi beszédében, amikor az egész magyarság nevében köszöntötte a Főméltóságú Urat, minden magyar nevében jelentette ki és

ígérte, hogy a nemzet soha sem fogja elfeledni, mindazt, amit a kormányzó tett és most, amikor husz esztendő reménye teljesedett be, Isten áldását kérte a kormányzóra, mindazért, mit értünk, a határokon innen és határokon túl élő magyarokért tett és amelynek gyümölcse most megérett.

Könnyes szemmel, meghatott lélekkel hallgatta Ó-Komárom népe a miniszterelnök szavát. Ez a nép, amely husz esztendő elképzelhetetlen szenvedései, üldöztetései alatt nemcsak megőrizte magyarságát, hanem nemzeti érzésében meg is erősítette önmagát, olyan mély lelkesedéssel ünnepelte a felszabadulás pillanatát és a felszabadulást hozó legfőbb Hadurat, hogy abból mi is, csonka-magyarországi magyarok is, csak tanulhatunk.

— Hozom hazatérő testvéreinknek az egész magyarság szeretetét — hirdette a kormányzó katonásan pattogó, magas szárnyalású beszédében s rámutatott arra, hogy az idegen uralom, nehéz idejében kemény magyarnak lenni becsület dolga. Szólt ez a szózat és ez a megállapítás Komárom népének, de szólt az egész Felvidéknek is. A felszabadult részek magyarjainak dicséret, jutalom volt a kormányzó szava s a Felvidék még rabságban élő részeinek pedig biztatás és ígéret. Biztatás és ígéret arra, hogy nincs egyetlen egy magyar sem a megnagyobbodott keresztényen Magyarországon, aki ne fájó szívvel gondolna rájuk s aki ne tudná, hogy örömről és ünneplésről nem teljes és nem lehet teljes addig, amíg egyetlen vérünk is idegen uralom alatt él, amíg nem térnek vissza a Szent Korona országrészei.

Gyönyörű szép emlék, egy életre szóló emlék volt a komáromi bevonulás, amelyet lélekben végignézett, végigéljenzett a keresztényen Magyarország minden fia.

HÁROM DÁTUM.

— Eredeti tárca. —

Mire ezek a sorok napvilágot látnak, a magyar hadsereg diadalmas utját befejezi, hogy örök időkre bevonuljon Rákóczi földjére.

Mi történt itt 1703 július 14-én? Ez a nap a tiszabecsi ütközet napja. Bercsényi Miklós július első napjaiban érkezett meg Lengyelországból mintegy 800 főnyi csapatával, mely feles számban lengyel lovasokból állott, a másik fele pedig az u. n. „ködmönös tatárok” voltak, akik tüzes nyilakkal váltak később a labanc előtt olyan félelmetessé. A fejedelem Bercsényivel azonnal hadi tanácsot tartott, — elhatározták, hogy átkelnek hadaikkal a Tiszán, mert ha ez sikerül, a felkelés csakhamar országos kiterjedést fog nyerni. Az átkelésre a tiszabecsi révet szemelték ki, melynek sáncait erős császári sereg tartotta megszállva. Már pedig ezen a réven által kell menni ma a fejedelemnek. Még ma: mert a Tiszántul a hívek kitűzték már a zászlót...

— Hívjátok elő a „rongyos gárdát” — adja ki a parancsot a fejedelem. Valami öt-hatszáz lovas ez a csapat, akik közül kettőnek sem hasonlít mundérja egymáshoz, csak abban az egyben, hogy valamennyi olyan rongyos, ami minden képzeletet felülmúl... Vezérek sem különbek a katonáknál. A két hadnagy Borbély Balázs

és Ocskay László huszonöt év körüli fiatal emberek!

Mindenkinek tetszett szörnyen a vakmerő vállalat.

A „rongyos gárda” meghallgatta a parancsot. Itt nem szokás sokat tanakodni... Hirtelen lehányta gúnyait. Meztelen kardját a foga közé kapja, aztán neki a Tiszának... Mintha egy-egy ércszobor elevenedett volna meg... Rémesebbek, mintha páncélban lennének, a folséges férfi izmok ragyogása előre megrettentti az ellenséget... Egy kis félóra alatt megemmisült a labanc sereg, egy ember sem menekült meg élve...

Mikor vége az ütközetnek, már jön a „rongyos gárda” szemközt a fejedelem elé. De nem rogyos gárda többé, — úgy ki vannak öltözve, bársonyba, szattyánba, aranyos kardkötőkkel, hogy a tulajdon édesanyjuk sem ismerne rájuk... A labancok üresen tátogó podgyás szekerei tudnak talán megmondani, hogyan történt ez a hirtelen tolett változás...

Ezzel megnyitott az ut a fejedelem előtt Magyarország belseje felé! Mennyi fény! Csupa fény!

Fordítsunk a történelem lapjain kétszáz évvel tovább... 1903 szeptember 20. A tiszabecsi ütközet emlékének napja. A „rongyos gárda” dicsőséges győzelmének kétszázéves fordulóján két oszlopot is emeltek Tiszabecsen. Egyiket a határban az ujlaki hiddal szemben, a másikat bent a községben a ref. templom mellett.

Festői látvány az ünnepélyre fölvonult bandériumok, a sok lovas legény, a zászlós kocsik hosszú sora, az Ung-, Bereg-megyei zászlós gyalog- és lovascsapatok, díszmagyarruhás férfiak, fehérruhás leányok sokasága... A hepe-hupás, füzes, lombos tiszaparti tájkép, a távoli hegyek kékelő sora, a színes ruhákban nyugsgó tömeg, a kocsik tábora, asszonyokkal, gyermekekkel megrakva, a mindenfelé repdeső zászlók, apró, mokány pejlóvaikon, himzett bő vászon ruhákban rutén legények — mint valami különös, ősidőkből való nagy színes kép, nyomódik be, az emlékezetbe...

A történelem elevenedik meg előttünk, ha az ünnepi szónokok neveit elsoroljuk is most: Gróf Csáky László ugcsoi főispán, Bicsky Emil alispán, Nagy Sándor szatmármegyei főjegyző, Domahidy István megyebizottsági tag, Gróf Teleky Géza a Történelmi Társulat részéről, Barabás Béla, Luby Géza, Uray Imre, Ballagi Géza, Barta Ödön orsz. képviselők, Zempléni Árpád író, Biky Károly szatmári ref. esperes, Kallós Péter ref. lelkész, Ostváth Elemér ref. gimn., Dr. Fekete János szatmári róm. kath. gimn. tanárok. Illyés Bálint orsz. képviselő, magaszavalja el erre az alkalomra írt „Rákóczi visszatér” c. költeményét.

„Édes magyar népem! emeld föl a fejed! Mintha Árpád vándor-népének egy raja ép most szállotta volna meg e mezőt, hogy tort

üljön az ujonnan emelt hunhalom tövében és hallgassa táltosait, diszruhás vezéreit, hegedőseit...

Ez a történelmi ünnepség érlelte meg a bujdosó fejedelem dicsőséges hazatérését — a kassai dombba. Mennyi fény! Mennyi fény! És most fordítsuk tekintetünket a szemképrázató csodaszülte napokra. 1938. november.

A legfelsőbb Hadur kiadja a parancsot a magyar Felvidék visszafoglalására... Megindul a nemzeti hadsereg — mint ezer év előtti ősei — hogy birtokba vegye Rákóczi földjét... Csaba vezér utja valósággá lesz... A világbirodalmak urainak minden hatalma és minden kincse, gazdagsága nem várásolhatja e diadalmenetet elő!... Egy meggyógyult betegország, kiszabadult rabszolgák, kiüldözött hontalanok ezreinek örömkönnyei... Nevetnek és zokognak... Csókolják önfelédten a felszabadító honvédek kézeit, ruháit, amit elérhetnek...

Magyarország bálványozott Hadura csupa dicsfénytől körülölelve... Percek születték ezeket a történelmi jeleneteket, de két évtized szörnyű szenvedése hozta méhében... Horthy Miklós ezekkel a napokkal, ezzel a diadalmenettel nyitotta meg az utat Nagy-Magyarország felé!

Mennyi fény! Mennyi fény!

b.-c.

Hirdessen a „Független Hajduság“-ban.

Kartelenkívüli villanyegők

5—25 wattig 4-10 P-ig kaphatók:

Fülöp Sándor vas- és kerékpár-kereskedőnél

Hajduszoboszló, Vértanúk-tere 3. sz.

Ott állt a felszabadult néppel szemben az ország kormányzója és ott állt a magyar kormány elnöke, aki éppen ezekben a napokban készül valóra váltani az egész magyar életet átformáló, hatalmas, nagy programját. Szemben állt az államfő, a kormányfő, a tizezrekre menő tömeggel és a felszabadult Komárom városbírájával, aki üdvözlő szavait alig tudta elmondani a mélyről törő érzések robbanó áradatában.

Könnyült a szemekben, könny fátyolozta a kormányzó szemét is, és könnyezett az egész magyarság, amikor hallotta az éter hullámain át a komáromi városbíró szavát: „Ez ünnepélyes pillanatban nem csak az ősi magyar város, hanem az egész Felvidék szíve dobban össze. Új korszak, új történelmi idő tárja kapuját, áldja meg az Isten mind a két kezével Felméltóságodat azért, hogy vágyunkat valóra váltotta!”

Es a felszabadult Felvidéken lépésről-lépésre, községről-községre a kimondhatatlan öröm, a tomboló lelkesedés fogadta a magyar honvédeket, akik elvitték vissza-került véreinknek a kormányzó, a kormányelnök és az egész magyarság szeretetteljes üzenetét. Mert ez a nemzet ezekben a nagy és szent napokban megmutatta, hogy nemcsak örülni, ünnepelni tud, hanem dolgozni is. Egész Magyarországon folyik a szeretet munkája s a „Magyar a magyarért” mozgalom élén ott áll a kormányzó és a kormányelnök felesége s házról-házra járva gyűjti a filléreket és a pengőket, amelyeket jó szívvel, szeretettel, önként ad a csonkországi népe, hogy segítsen ott, ahol segítségre van szükség.

Az egész nemzet egy emberként örül, de nemcsak örül, hanem minden erejét és készségét sorompóba állítja, hogy az ünneplés után következő hétköznapiokon a huszesztendő szenvedéssel megpróbált felvidéki nép a minden napok robotjában is boldogan örülhessen annak, hogy visszatért az egyetlen édes anyához, Magyarországhoz!

Mit hoztak a visszacsatolt területek.

Végre megjött a várva-várt hajnal! széthullottak a husz éves cseh rabság bilincsei. S most egy millió magyar ajka esd hálaéneket, a felszabadulásért az örök egy Istenhez. Mindenekelőtt kaptunk egy millió vérvő szívet, mely bizonyára gyógyírt fog találni. Miénk a Felvidék központja Kassa. Ujra magyar földön alussza örök álmát a nagy kuruc vezér II. Rákóczi Ferenc. Együtt pihen hamva a gótikus székesegyházban a munkácsi hős Zrínyi Ilona, Bercsényi Miklós, Sibrik Miklós, Eszterházy Antal földi maradványai. Most már nem mondja be a kassai rádió ezt az elviselhetetlen szót, hogy „Kosice”. Kassának igen jelentős az ipara. Számos iparág közül ki kell emelni a gőzmalmokat, a husgyárakat, a Frank-féle pólkávégyárat, továbbá a „Kassa Hámosi Vasmüvet”, a Magnezit gyárat. Emli-

tésre érdemesek a sör, maláta, vegyészeti, papírgyári és fémgyári üzemek.

A Duna partján Komárom városát számos emlék fűzi Nagy-Magyarországhoz. A történelmi vár, Klapka szobra, Jókai szülőháza jut eszünkbe Komárom hallatára. Kiseb ipartepei közül nevezetesebb a gépgyára, vasöntődéje és fűrésztüze. Vissza került Tompa Mihály szülővárosa Rimaszombat. Gőzfűrészt, szeszgyára és gőzmalma jelentős. A hamvai papporai Hamván magyar földben hamvadnak.

Büszkén loboghat a piros-fehérvörös színű lobogó Krasznahorka büszke várán. Madách Imre szelleme is újra ébred a sztrégovai ősi kuriából. Visszatér hozzánk Ungvár élelőforgalmával és iparával. Fémgyári üzemével, hangszergyára s számos más üzemével a rutének központja volt. Rozsnyó a bányavidék főhelye. Beregszász, Munkács, Léva, Losonc és Érsekújvár, mind ipari és kereskedelmi gócpontok. Legtermékenyebb a Csallóköz s melyek vissza jöttével sokkal fejlettebb lesz a cukor termelésünk. Erdőségünk most már van, sajnos azonban, sóbányát nem kapunk. Nagyjában ezt kaptuk a visszacsatolt területtel.

S most örülünk, de sirva örülünk, mert talán nagyobb elnyomatás vár a még rabságban maradt magyarokra. Most forduljunk Erdély felé. Talán üzennek az erdélyi havasok, talán szól a visszhang a Hargita aljáról s bele zúgnak az erdélyi havasok, fenyők, hogy mi még „rabok” vagyunk!

Revízió.

E szó felvillan, mint csillagsugár, Reményt hintve a sötét éjszakán. A sugár szíporakázza szerleiszt, Gyógyítja fájó szívek sebeit

E szó a lelkiismeret szava... Mennyből alász ílt zengő harsóna! Öreg szíveknek édes öröme, Ifjakat táncra ingerlő zene.

E szó kiszállít, mint békegalamb, Röpiét kiséri lágy zsolozsma hang. Messze repül, a távoit átszeli... Zsarnok népek kapuját zörgeti.

E szó „örök emberi jog” szava kiáltja bátor férfi ajaka. Bűn: kicsinyelni, lebecsmérelni... E szó magát az Életet jelenti.

E szó nyitja börtönök ajtaját, Felszabadítja milliók ráját. A bánat könnye örömkönnyre vál, Zsongó életre lobban a halál.

E szóban az igazság maga jár, Előtte megdő minden akadály! Nagy nemzetek egy derűs szép napon, Előrlük, amit ránk mért Trianon!

Szamostói Kata.

Holdfogyatkozás — honnagyoobbodás!

Égen, földön szép esemény Volt e héten, Magyar szemnek, szívnek tetszett Mindenképpen! S-emünk a holdfogyatkozás! Nézegetve, Szívünk a honnagyoobbodás Örömeit élvezhet!

Ég, föld Ura, segíts, hogy úgy, Mint fenn a hold „Elfogyott”, de aztán ismét Teljes, nagy volt; Hazánk földje is tovább, így Növekedve, Mienk legyen, újból s végleg — Minden síkja, völgye, hegye!

Ceglédy Anti.

ERDÉLY SÍRT...

Felér Jován Horthy Komáromba vonult, S dicső katonái décegen mögötte... Hadurunk s emébe! az öröm könnye hullt, És még az ég is sírt odafent fölötte

Örömtől ujjongott, most Komárom népe; Örömtől ujjongott, ho y vezérét látta Ünnepi dísz öltöit az és város képe Oh mert ezt a percet már husz éve várta.

Komárom örömet Erdély is hallgatta... A szegény széke y nép szintén sirva lakadt, Örömkönnye hullott?! - Vagy busult miatta? Hogy széke y hazája még rabsorsban maradt.

Örömkönnye hullott! S busult is miatta!... Hogy örömkönnye gyöngyét a rabföld beissza. Ne sírj Erdély-ország! Ne busulj Hargita Ne féjete! Megyünk! S szerzünk: Mindent vissza!

Szabó László
joghaj gató.

H I R E K.

— **A református templomban** ma délelőtt 9 órakor újbóra történő urvacsoaraosztással kapcsolatosan Békely Lajos lelkész prédikált, urvacso-rai beszédet Demjén Ferenc lelkész mond. Délután 2 órakor Fehér János segédlelkész végzi az istentiszteletet.

— **Dr. Tasnádi Nagy András** országgyűlési képviselő, a Nemzeti Egység országos elnöke volt az előadója annak a kormányjavaslatnak, amelyet a képviselőház tegnap tárgyal s amely a Felvidék hozzánk visszajött részének visszacsatolása folytán szükségessé vált kormányzati intézkedésekről szól.

— **Diadalút** volt a magyar honvédség bevonulása a visszacsatolt Felvidékre. A lakosság örömmámoreosan, tomboló lelkesedéssel fogadta minden községben és városban a magyar hadat. Komáromba a mult vasárnap fehér lovon a nép tuláradó, viharos lelkesedése mellett vonult be a Kormányzó. November 10-én estig megtörtént az átadott területek birtokbavétele. Pénteken a déli órákban Kassa város ünnepelte a Kormányzót, fejedelmet jelenetek, tomboló lelkesedés között, aki a kormány, a képviselőház és a felsőház tagjai, az ország nagyjai és rengeteg számú vidéki közönség jelenlétében intézett magyar és szlovák nyelven mondott hatalmas szöveget az összegyűlt tömeghez. Az Erzsébet székesegyházban Serédi hercegprímás által intónált Te Deum után, II. Rákóczi Ferenc nagy fejedelem koporsójára helyezték a Kormányzó koszorút. Ezután a fejedelem sírjára többszáz koszorút helyeztek a megjelent előkelőségek, közte a személyesen megjelent lord Rothermere, aki mellett a tömeg szintén lelkesen tüntetett.

— **Hatalmas, lelkes, tüntető felvonulás** és az követő népgyűlést rendezett november 6-án délután fél 4 órakor Hajduszoboszló város hazafias polgársága a Felvidék egyrészenek visszacsatolása alkalmából. A népgyűlésen mintegy 6—7 ezer főnyi tömeg jelent meg. Ott voltak az összes társadalmi egyesületek zászlóik, tagjaik élén. A levente zenekar közreműködése s a Himnusz előadása után dr. Márton Gábor polgármester tartott magasan szárnyaló megnyitó beszédet, majd dr. Adam Gyula frontarcos elnök, gyógyfürdőorvos mondott ünnepi beszédet s lelkes, tüzes, nagyhatású beszédben adott kifejezést annak a határtalan öröme-nek, mely a Felvidék magyarlakta részének visszakerülésével a nemzet érte. Beszédét többször szakította félbe a sokezer jelenlevő lelkes polgárság zajos éljenzése. A Szózat elénkélésével ért véget a magasztos ünnepség.

I G A Z

ami igaz, egy főnyeremény nagy szerencse, de hogy módunkban legyen nyerni, vegyünk idejében 3 P-ért egy egész, vagy 1-50-ért egy fél jöttékony celi állami sorsjegyet, mellyel a következő összegeket nyerhetjük:

40,000 ar. P
főnyereményt,

vagy:

20,000 P, 10,000 P, kétszer 5,000 P, négyszer 2,500 P, hatszor 2,000 P, huszszor 1,000 P, összesen 18,729 nyereményt 275,000 P értékben.

Kapható osztálysorsjegy főarú-sítóknál és dohánytözsdékben.

Huzás december 7-én.

— **Dr. Márton Gábor** polgármesterünk pár napon át meghülés folytán az ágyat volt kénytelen őrizni.

— **Hajduvármegye törvényhatósága** nov. 14-én délelőtt fél 10 órakor Debrecenben, a vármegyei székház nagytermében Lossonczy István főispán elnökléte alatt ünnepélyes rendkívüli diszközgyűlést tart. Ennek egyetlen tárgya Rásó István alispán jelentése lesz a Felvidék egyrészenek az anyaországhoz történő visszacsatolásáról.

— **Lord Rothermere** a magyar nemzet önzetlen nagy barátja napok óta Budapesten időzik. A nemes lordot a székesfőváros társadalmi egyesületei tüntető rokonszenvvel, igaz magyar lélekkel fogadták s tiszteletére nagyszabású ünnepségeket rendeztek.

— **A debreceni kereskedelmi és iparkamara** november 16-án délután 3 órakor, a Felvidék egyrészenek visszacsatolása alkalmából saját helyiségében diszközgyűlést tart.

— **„Magyar a magyarért” gyűjtési akció** a hozzánk visszacsatolt Felvidék inségesei javára Hajduszoboszlón november 11-én ekként zárult: készpénz 5600 P, buza 16311 kg., tengeri 504 kg. A terménygyűjtés még folyamatban van. Az összesítésről jövő lapszámunkban adunk részletesebb kimutatást. Itt jegyezzük meg, hogy egy-két kivételtől eltekintve a város közönsége példás lelkesedéssel hozta meg áldozatát a felvidéki akció nemes céljára.

— **A Lorántffy Zsuzsanna női bibliakör** műsoros teája ma este pont 7 órakor kezdődik a református központi iskola emeleti nagytermében. Dr. Farkas Pál debreceni lelkipásztor „Derűs képek a skót egyház multjából” címen tart szórakoztató előadást. Czeglédy Erzsébet és Tóth Ilona bibliaköri tagok szavalnak s a vegyeskar két szép énekszámot ad elő. Műsor után a hölgyek teát és süteményeket szolgálnak fel. — Egy adag tea és sütemény ára 50 fillér. Az ajándék teát, cukrot, citromot, pogácsát, süteményt ma délután 4—6 óráig veszik át a rendezők a nagyteremben.

— **Missió.** A róm. kath. egyház-község folyó hó 13—20-ig lelki gyakorlatot tart. Kezdeté vasárnap este 6 órakor, befejezése vasárnap d. u. 5 órakor. Missiósatyák Páter Szabó Brunó és Páter Csizsár Theodóz Szent-Ferenc-rendi szerzetesek. — Főbeszéd ideje: mindennap d. e. fél 10-es mise után és d. u. 6 órakor. — Csoportok részére mindennap d. u. 3 órakor.

— **Esküvő.** Binder Gusztáv közraktári igazgató, c. tüzérőrnagy és neje leánya Binder Livia Mária nov. 5-én házasságot kötött Dr. Czilbecz István fogorvossal.

— **Vécsei Ártúr ny. tanár halála.** A mezőturi ref. főgimnázium nyugalmazott zenetanára, Vécsei Ártúr, aki városunkban másfél éve, hogy megtelepedett s itteni jóbarátai és ismerősei körében általános tiszteletnek örvendett, hosszas betegkedés után meghalt. A megboldogult Mezőtúron jómódu szülőktől származott s már kora ifjúságában élénk vonzalmat tanúsított a zeneművészet iránt, amelynek kiváló szaktudásu munkása volt mindvégig. A mezőturi református gimnázium elvégzése után Budapesten Goobi Alajos hírneves zeneszerző és zongoraművész tanítványa lett, majd katonai szolgálatának elegendő téve, a bécsi zenekonzervatóriumban több világhíres művész professornál éveken át tanult s ott annyira kiképezte magát, hogy tanárai ajánlatára számos nyilvános nagy zenekari és filharmoniai hangversenyen közreműködött. Jóhírneve szülővárosában csakhamar eljutván, az ottani főgimnázium zenetanárává választották meg. Itt működött általános elismerés és különös megbecsülés, szeretet közepette 44 éven át. 1930-ban 40 éves tanári szolgálata alkalmával egyházi, iskolai többsége, Mezőtúr város közönsége, többezerre rugó volt tanítványai, akik között a társadalom, közigazgatás, bíróság és honvédelem számos magasállású egyéniségei foglaltak helyet, bensőségteljesen, kiemelkedő melegséggel ünnepelték. Az ünnepség alkalmából 400-nál több üdvözlő táviratot és köszöntő sorokat kapott. 44 évi szolgálat után úgy vonult nyugdíjba, hogy működése alatt soha egyetlen tanórát sem mulasztott. Elhalálzásáról a következő gyászlapot vettük: „A. B. F. R. A. Lelkem mély fájdalommal, megrendült szívvel jelentem, hogy szerető jó férjem, vő, nagybácsi és sógor Vécsei Ártúr nyugalmazott ref. főgimnáziumi zenetanár életének 80-ik, boldog házasságának 20-ik évében, hosszas és kínos szenvedés után folyó évi november hó 5-én, esti 7 órakor csendesen elhunyt. Megboldogult kedves halottunk földi részeit folyó évi november hó 7-én, délután 2 órakor a református templomban és a vénkertti ref. temetőben tartandó gyászimák után fogjuk az anyaföld nyugalmának átadni. Mely végtiszteségtételre az elhunyt rokonait, jóbarátait, tisztelőit bánatos szívvel meghívjuk. Hajduszoboszló, 1938. évi november hó 5-én. Áldás, béke lengjen porai felett! Özv. Vécsei Ártúrné szüli. Tóth Róza neje. Özv. Tóth Károlyné anyósa. Dr. Hajdu Ignác unokaöccse. Tóth Béla nejevel, Tauser Józsefné Tóth Ilona férjével, Stigler Károlyné Tóth Mária férjével, Tóth Árpád nejevel, sógorok és sógornők. Az összes rokonság nevében is! Temetése november 7-én folyt le a rokonok, jóbarátok, tisztelők és ismerősök széleskörű részvételével. A mezőturi ref. főgimnázium tankerülete Szirák Béla tanárral, az ottani városi uri zenekar pedig Pitz Jakab nyug. ezredes, elnökkel képviseltette magát a temetésen. Ravatalt számtalan koszoru és virágcsokor borította. A ref. templomban Bélték Lajos lelkész, a temetőben Fehér János segédlelkész mondtak felette bucsúimákat, majd átadták az anyaföld nyugalmának. A megboldogult mélyen lesújtott özvegye gyászolja. A halálest alkalmából a gyászoló özvegyhez táviratilag és levélben félszáznál több részvét nyilvánítták érkezett.

— **Köszönetnyilvánítás.** Felejthetetlen jó férjem: Vécsei Ártúr nyug. főgimn. zenetanár elhalálzására és gyászszeszességét alkalmából a megboldogult személye iránt a minden oldalról megnyilvánult őszinte részvétért ezúton mondok hálás köszönetet.

Özv. Vécsei Ártúrné.

— **A vármegyei kisgyűlés** nov. 9-én délelőtt Lossonczy István főispán elnöke alatt ülésezett. 40 tárgy volt kitéve és azt el is intézték. Ezenkívül a nov. 14-iki vármegyei rendkívüli ünnepélyes diszközgyűlés megtartását készítették elő.

— **A Városi Dalegylet Magyar Estje.** Vasárnap délután 6 órai kezdettel meghatóan szép hazafias ünnepség színhelye volt a hajduszoboszlói ref. központi iskola nagyterme. A hajduszoboszlói Városi Dalegylet a felvidéki szegény magyarok felsegítése javára gazdag, nívós műsorral „Magyar Estet” rendezett, amelyen Debrecenből Lossonczy István főispán képviselőjében dr. Nagy Sándor vármegyei tisztifőügyész vett részt és mondott ünnepi beszédet. Dr. Nagy Sándor érdekes visszapillantást vetett a csehszlovák torz állam megalakulásának előzményeire és találon jellemezte a benesi hazugságra felépített állam bukását, amely egyben megnyitotta az utját a magyar igazság érvényesülésének. Most, amikor a várva-várt pillanat bekövetkezett és felszabadult a felvidéki milliós magyarországi, számolnunk kell azzal, hogy a husz éves rabság alatt és az utolsó hetek cseh terrorja következtében mindenből kifosztva a legsúlyosabb nélkülözések előtt áll. A főispán nevében, aki szívével, lelkével és igaz magyar érzésével lélekben itt van Hajduszoboszló ünnepelő társadalma között, — annak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy a hajdu-magyarországi ezen az ünnepélyen is a „Magyar a magyarért” mozgalom nemes intencióit átérve fogja a maga segítségét felajánlani. A nagyhatású beszéd után következett a minden ízében kiválóan sikerült műsoros est, amelynek számait a Városi Dalegylet és vegyeskar nagyszerű felkészültséggel előadott hazafias énekszámain kívül dr. Szabó Zoltán városi főjegyző nagyszabású és értékes emlékbeszéde töltötte ki. Közreműködött a magyar esten Szatmári Endre művészi hegedűszámaival, dr. Szabó Zoltánné rendkívüli hatást keltő remek szavalatával. A melodramát dr. Márton Gézáé urasszony kísérte diszkrét, szép sikerrel. Továbbá Görög Sándor, Márton Gabika, Somogyi Etuska, Kolozs Sándor, Barabás Sándor és Kátai János egy hazafias előkép előadásával. Az énekszámokat Iványi Antal karnagy vezényelte s az erkölcsiekben és anyagiakban egyaránt frappáns sikerű estély nagymértékben járult hozzá a hajduszoboszlói „Magyar a magyarért” mozgalom sikeréhez. A tiszta jövedelemből az elnökség 200 pengőt juttatott a nemes célra.

15,866—1938.

Hirdetmény.

Felhívom a napraforgó mag termelő közönséget, hogy napraforgómagjaikat a „Futura” bizományos (Lovas Károly terménykereskedő) folyó évi november havában métermázsánként 15 75 P-ért, december havában 16 75 P-ért és január-február havi szállításra 17 75 P-ért veszi át.

Hajduszoboszló, 1938. nov. 9.

Dr. Márton Gábor
polgármester.

Figyelem!

Van szerencsém tisztelettel értesíteni a nagyérdemű közönséget, hogy

géplakatos műhelyemet Horthy Miklós-ut 30. sz. a. megnyitottam.

Vállalok bármilyen gépek javítását, cséplőgépek, autók, traktorok, motorkerékpárok, vetőgépek és az összes mezőgazdasági gépek javítását.

Autogén hegesztés és vágás!
Szives pártfogást kér:

Hornyák Dezső géplakatos.

— **December 7.** Ez a nap a m. kir. államsorsjáték legközelebbi húzásának napja. Idejében szerezz be államsorsjegyet (ára egész 3—P, fél 1:50 P), akkor Önnek is esélye lehet a nyeresésre! — Főnyeremény 40,000 pengő.

— **Anyakönyvi hírek.** Házasság kihirdetések: Lente Sándor és Nánási Etelka, Palczert András és Zagyva Ilona, Czeglédy Elek és Kigyós Margit. — Házasságot kötöttek: Ónodi Lajos és Jenei Ágnes, Radácsi József és Gy. Kovács Juliánna, Loós József és Beke Zsófia, Gál Sándor és Császi Karolina, Kovács József és Licskó Zsuzsanna. — Születések: Mohácsi János fia János, Varga József fia István-József, Kovács Ferenc leánya Irén, Cseke Gábor leánya Amália, Komlósi Piroška fia Károly és leánya Margit-Juliánna. — Halálozások: Fazekas Gábor 82 éves, Erdős László 3 éves, Vécsei Ártúr 79 éves, Rácz Károly 51 éves.

— **A IV-V. tizedbeli olvasókör** ma este 6 órai kezdettel, saját helyiségében, a felvidéki magyarok segélyezése javára társasvacsorával egybekötött táncmulatságot rendez. Belépődíj férfiaknak 1 70 P, nőknek 1 45 P.

16077—1938.

Hirdetmény.

Közönségem, hogy a város által termelt takarmány-répből kb. 1000 métermázsra a város erdejében, kb. 300 q. a Galgóc kertben, kb. 50 q. a soproni temetőben, kb. 200 q. az új erdő területén, nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek el fog adni.

Kikiáltási ár métermázsánként 40 f. Az árverés f. évi november hó 14. napján délelőtt 9 órakor veszi kezdetét a város régi erdejében.

Hajduszoboszló, 1938. nov. 12.

Dr. Márton Gábor
polgármester.

15599—1938.

Felhívás.

Felhívom mindazokat, akik a „Magyar a magyarért” akció javára terményt ajánlottak fel s azt még be nem szállították, továbbá azokat, akik a gyűjtés alkalmával távollétük miatt adományt fel nem ajánlhattak, hogy természetbeni adományukat Lovass Károly „Futura” bizományoshoz legkésőbb f. hó 15-én, kedden déli 12 óráig szállítsák be. Kézpénz-adomány ugyanezen határidőig a városi közpöntárnál, esetleg dr. Tóth Béla városi aljegyzőnél fizethető.

Hajduszoboszló, 1938. november 11.

Dr. Márton Gábor
polgármester.

Ügyes fiut nyomdász-tanulónak fizetéssel felvesz Kovács Kálmán könyvnyomdája, Hajduszoboszló, Főté.

— **Hajduszoboszló ipartestülete zászlót küld Rozsnyó ipartestületének.** A Felvidék egy részének visszatérése alkalmából a Hajduszoboszló és vidéke ipartestület november 10-én, csütörtökön délután 4 órakor Cseke Péter elnöke alatt diszközgyűlést tartott, amelyen az egész város iparossága és a társadalmi egyesületek is résztvettek. A debreceni kereskedelmi és iparkamarát dr. Torda Balázs fogalmazó képviselte. A közgyűlés egyhangú lelkesedéssel az ő magyar város Rozsnyó ipartestületének diszközgyűlést ajánlott fel testvéri együttérzése jeléül, amelyet majd egy későbbi időpontban a város iparos társadalmának népes küldöttsége fog ünnepélyes keretek között Rozsnyó város ipartestületének átadni. A zászlóanya tisztére a közgyűlés egyhangú lelkesedéssel dr. Bekésy Jenőné kérte fel. A diszközgyűlésen dr. Szűcs János iparhatósági biztos mondta az ünnepi beszédet, a nap jelentőségét méltatva. A közgyűlés táviratilag üdvözölte Horthy Miklós kormányzót, Imrédy miniszterelnököt, Kánya és Teleky minisztereket és Jaross Andort, a felvidéki magyarság vezérét. Utána a közgyűlésen jelenlévők és a város polgársága mintegy 5—6 ezer ember, lámpionos fáklyás menettel megkoszorúzta a Hősök szobrát, mely után nagyszámú tömeg hatalmas lelkesedéssel és tüntetéssel, a levente-zenekar hangjai mellett járta be a város közvilágított főbb utcáit, a Kormányzót, Mussolinit, Hitlert, Kányát, Lengyelországot, lord Rothermerét élteve és tüntetett az ezeréves határok mellett. Ezt követően az ipartestület kétszáz terítékes vacsorát rendezett, amelyen a város színe-java és a kamara kiküldötte is résztvett. Az első felköszöntőt Cseke Péter elnök mondotta Horthy Miklós kormányzóra. Szavait tőmből lelkesedéssel, hosszas taps fogadta. Felszólaltak még dr. Torda Balázs iparkamarai fogalmazó, dr. Bekésy Jenő m. kir. kormányfőtanácsos, dr. Erdős Kálmán ny. polgármester, dr. Ádám Gyula irontharcos elnök, dr. vitéz Simon Árpád ügyvéd, Azlen Emil espereslelkész, Fehér János segédlelkész, Görög Sándor ref. tanító.

— **A tiszántúli mezőgazdasági kamara 1,000 pengőt adományozott a „Magyar a Magyarért” mozgalom céljaira.** A Tiszántúli Mezőgazdasági Kamara — mint az köztudomású — erőteljes akciót indított meg az érdekeltségek körébe tartozó tiszántúli gazdaalakulatok körében, a „Magyar a Magyarért” című mozgalom eredményessége érdekében. A siker, — mely a kamara akcióját kerület-szerte — az egész Tiszántúlon kísérte, szinte átütőnek mondható, amennyiben a gazdasági társadalom részéről történt felajánlások már eddig is minden várakozást meghaladnak, a továbbiakban pedig még meszebbmenő eredményekre jogosítanak, a gazdasági társadalom hazafias áldozatkészségének imponáns megnyilatkozása szempontjából. Egyébként, — mint értesülünk — a Tiszántúli Mezőgazdasági Kamara, melynek gazdaközönsége mindig az első között volt és két kézzel, bőmarokkal adott, ha segítségért kérték az esetleg és ráutaltak érdekében — önmaga járt jó példával elől, amikor 1000 pengőt adományozott a mozgalom céljaira. Ugyanakkor a kamara tisztviselői és alkalmazottai, havi illetményük 1 százalékát ajánlották fel.